

עופר קציר ז"ל
שנה בלעדיך, עם הגעגועים והזיכרונות.

21.1.2012

עופר שלנו, דברים ליום השנה

ילדה אחת אמרה שעופר הפליג רחוק מכאן, רחוק מאוד, רחוק מדי. חלפה שנה והוא לא חזר. זה קרה ביום שישי - 21.1.11, כשעופר יצא לתפוס שלוה קרוב לחוף, לדוג קצת ולחזור. מצאו אותו למחרת, בצהרי שבת 22.1.11, הרחק מהחוף והרחק מסירתו.

הזמנו חברים קרובים ומשפחה לפאב, ללגום מרק חם, לשבת, לספר ולהיזכר. קראנו דברים, ובכינו עם מיכה שטראוס שחיבר ושר שיר כל כך יפה ועצוב. תמונות וסרטונים שמחים ומצחיקים הוקרנו על המסך, ולשעה קלה כאילו היינו עוד קצת עם עופרי שלנו.

למחרת – הציבור הוזמן לעלייה לבית הקברות. הגשם השוטף הבריח אותנו למועדון לחבר, שם קראנו עוד כמה קטעים קצרים.

בדרכנו מבית הקברות, הגשם עוד טפטף וקשת שלמה וצבעונית מאוד חצתה במלוא הדרה את השמים. חלק מהדברים מקובצים במוסף זה.

צילמה ב"ר

22.1.12

השניות מצטרפות לדקות, לשעות, והשעות לימים ולשבועות, ומלמעלה, בעצם ממעמקים - מסמנים לנו שנה.

ועופר שלי לא חוזר.

הגעגוע מתגבר, הציפייה מתעצמת ועופר לא חוזר.

הפליג רחוק, רחוק מדי ונשאר.

אולי הים יכול לספר, הגלים, הרוח, השמש, אולי.

עופר לא כאן.

כן, הוא כן כאן, איתי, אתנו כל הזמן.

האהבה לא נגמרת, האהבה נשארת.

עופרי שלי, אתה איתי איתנו כל הימים, כל הלילות,

בכל מיני צורות, בכל מיני חלומות,

כל הזמן איתנו בשניות, בדקות, בשעות, בימים, בשבועות.

קודם קטן ורך, ונספג, וסופג ומתחבק ושובה לב,

אחר-כך ציפולן וחייכן, וסקרן, מתפעל, ושואל ומתחבר.

אחר-כך איש גדול, ורך, וחם ומחייך ומחבק, ומחלק, מזמין ומעניק הכול,

המון, ברוחב לב. **איזה לב!**

ואנחנו כאן איתך, מתרפקים על זיכרונות,

מתרגשים מהסיפורים, מחייכים, בוכים ומתחבקים.

אמא

לעופר

חבר כה נפלא

קשה להבין איך נגמר פתאום ולא משנה מה נאמר או נרצה
הלכת פתאום, לא תחזור יותר ואין מה לעשות, ככה זה בחיים, נולדים ומתים.

תן לי עוד פעם אחת רק לראות אותך,
תן לי רק רגע אחד לבקש סליחה
על שלא מצאתי יותר זמן בשבילך.

רציתי לומר לך תודה רבה על שהיית חבר כה נפלא,
הזמן שחלקנו ביחד יהיה תמיד אוצר בשבילי להציץ ולזכור
שהייתה כאן קרן אור.

תן לי עוד פעם אחת רק לראות אותך,
תן לי רק רגע אחד לבקש סליחה
על שלא מצאתי יותר זמן בשבילך.

בשביל למות צריך להיוולד, בשביל להיוולד צריך למות.
כולנו שטים על סירה שטובעת, אתה פשוט מאוד נדחפת לתור
ויותר לא תחזור.

תן לי עוד פעם אחת רק לראות אותך,
תן לי רק רגע אחד לבקש סליחה
על שלא מצאתי יותר זמן בשבילך.

כתב, הלחין ושר: מיכה שטראוס

נולדת בדצמבר 1972.

יונתי, בובה תלתלים תלתלים, עיניים עגולות חוקרות – בת שלוש וכל כך רוצה אחות תינוקת שיקראו לה מימי, כמו לבובה שלה. ואתה בן, לא ממהר לצאת מהמקום החם, המוגן. הלידה מתחילה ב- 15.12.72 ואתה מבקש לישון, להתכרבל עוד קצת... מגיח לאוויר העולם רק למחרת, ב- 16.12.72, לאט לאט אתה מגיע,

לוקח לך את הזמן, לא בקול תרועה, ברוגע. ככה אמרנו – אפשר להירגע בחיקך... התלונה היחידה לרופא הילדים, הייתה: "הילד לא בוכה".

אם אתה כבר בוכה, יש לך דרך נפלאה למצוא לך מרגוע ושלווה - אגודל בפה, שאר האצבעות נפרשות ברכות, מצטרפות ללחי המוצמדת לגוף של אמא, או לכרית פילי הרכה שסבתא אסתר תפרה בשבילך - וזהו - זה ה"מנחם" הכי טוב בעולם. היצמדות כזאת בטוחה, ויחד אנחנו נרגעים מכל תסכול קצר או הפרת איזון רגעית.

במלחמת יום כיפור אני רצה קודם להביא את ילדי הפעוטון למקלט, ורק אחר כך מגיעה אליך, ואתה, מחכה, נינוח, בידי מי שפנויה באותו רגע. לא מתלונן.

פיפי קראנו לך, שיני שפן מתוקות בחזית, וחיוך. תמיד. לא ממהר, לא רץ לשום מקום. הולך לאט ליד השבילים ומחפש. תמיד מוצא אוצרות, רואה דברים שהאנשים הממהרים לא מבחינים בהם - ואוסף. האוספים שלך – עניין מופלא בפני עצמו. אתה יוצר קשרים

מיוחדים במינם עם אנשים כדי לאסוף. קודם קופסאות גפרורים וסיגרים מכל העולם, אחר כך בולים ומטבעות. הדרך שלך ללמוד דברים, מקורית ומיוחדת במינה. בית הספר מבחינתך, הוא לא המקום העיקרי ללמוד בו. אתה לומד מהנגיעה הממשית בדברים, דרך הנשימה, החושים. לומד ומתפעל. מציפור נדירה שהגיעה לארץ, פרפר שבקע מהגולם, מערות קבורה שמכילות עולם ומלואו. מצטרף לחופרים במערות העתיקות, מוצא איתם אוצרות של ממש. מטייל עם חברים, שותה בהתלהבות את המראות, מתבונן, מצלם, משתף.

יחד אנחנו שבים ומטיילים בנופים האלה שאתה כולך קשור אליהם, בגבעות המעוגלות שעוטפות באהבה את הכול סביב ביתנו.

הירוק של החיטה, החום בהיר של השדות שנקצרו, שאריות שדות הפרגים הלוהטים באדום, והחלקות בגווני הצהוב של החרציות, החרדלים, הסביונים שמלבישים את הרווחים בין השדות המעובדים ועוד. נוף כמו חדש, כמה יופי, כמה אושר באוויר הטוב הזה.

יודעים שבטיולים "קרוב לבית" הגענו למקומות שכבשת עם יפעתי שלך בטרקטורון – אזור בת שלמה, המערות, בורות המים, יערות האלונים והזולות שבצדי הדרכים.

פינות יפהפיות ואני איתך, הוזה, רואה אותך, מתפתל לך בשבילים, מתרפק עם הרוח, על חמוקי הנופים העגלגלים של סביבתנו. רואה בצילומים שלך את המקומות ומנסה לחבר את המראות, הריחות, לנשום אותך שם.

הרהורים

הקצף באמבטיה עולה על גדותיו וגולש. גם הלב עולה על גדותיו. הדי "בומים" של זיקוקי יום העצמאות עדיין לא פגו, גם זיכרון הד קולה המרגש כל כך של ליאורי שלך, ששרה לך אז על קברך כמו מלאך, ורחש גלי הים שנראים מרחוק רכים, מזמינים, מזהיבים באורה של השמש.

השמש כבר נטתה לכיוון מערב, ועדיין לא האדימה, רק שולחת קרניים מלטפות אל התכלת המרמה הזאת, איש אינו יודע מה באמת מתרחש מתחת לגלים, מה צופן הים האכזר בשכבות הבלתי נראות.

מערבולת

מערבולת בכל, היופי והעצב מתערבבים. ריח האש מאנדרטת הזיכרון, עם ריח הזיקוקים וריח המנגל (אבא הכין כמו שלימדת אותו, יצא נהדר). פתאום חלק מהצמחוניות האדוקות שלנו חזרו אל משפחת הטורפים. גם אני טעמתי.... ריח הפרחים בבית הקברות, וריח המוני עמודי ורד הקציר שהשנה, משום מה, מקשטים יותר מתמיד את צידי הדרכים, לכבודנו? ריח הסבון באמבטיה, עם ריח הים – הכול עולה על גדותיו. הכול מתערבב. סוף-סוף בוכים יחד מול הכתוב, דמעות טובות של חיבור. כל כך מתגעגעים בן, אתה כל כך שלנו. אין, אין איך להסביר את הבור הענק הזה שנוצר.

באירוע השנתי במשק ילדים, כשהזכירו את התינוקות הרכים שמגיעים עם המטפלות לפינת ליטוף ללטף גורים, כמו גורים נפגשים עם גורים, התרגשנו וחשבנו עליך. דיברנו, אבא ואני, על איזה אבא נפלא יכולת להיות – חופן, מחבק, מנשנש, מערסל דובון קטן בדמותך. כמה התאים לך להיות אבא טוב, דובי טוב עם לב חם כזה, נותן בלי חשבון. ראינו איך אתה חופן את אחייניך הקטנים בטבעיות, כמו היו שלך ממש, מאושר.

לכל מקום שאנחנו מגיעים, חשים אותך, מריחים, מתרפקים על הדוביות הנעימה שלך, עם שיער הזקנקן הרך – אף פעם לא דוקר! והחיוך הבלתי נגמר. גם כשאתה מנסה להיות רציני מאוד – יוצא מצחיק, מתוק שלנו. מתחבר כל-כולך לדברים של חיים – למים, לאש, לטבע, לחברים.

בגיל 16 הודעת לנו שמהגיל הזה הורים הופכים להיות קישוט. התחלת לבנות אופנועים מגרוטאות שאספת עם חברים ויצאת להשתולל בשטח, ואנחנו דאגנו. כשבגרת, למדת שאפשר לאהוב גם חברים וגם הורים, חזרת הביתה ושוב חזרנו להתחבק ולצחוק איתך. זוכר? היית מגיע ואומר: "שנה לא אכלתי, אני רעב....".

על הנתינה שלך מכל הלב, יכולנו כבר לדעת כשהיית ילדון. אם משהו התקלקל בבית הילדים, היית אומר: "אין בעיה, אני אביא לאבא והוא יתקן", ואם מבקשים לרקום על בד גדול את כל שמות ילדי הכיתה, אתה מבטיח: "אין בעיה, אני אביא לאמא שלי – היא תרקום". כך, המשכת גם בין חברים ובתפקידים, לתת עם כל הלב, להזמין, לבשל, לכבד, לחבק.

כל יום אנחנו פוגשים עוד אנשים שאהבו אותך אהבת נפש, מתייסרים מאובדןך, מחייכים כשנזכרים בסיפורים עליך וגם מזילים דמעה, ומבטיחים להתפלל בשבילך. נאחזים בטוב שיש, וחושבים מה אתה עופרי היית הכי רוצה בעולם? ודאי היית בוחר מקום נעים להיפגש בו עם חברים, לעשות "על האש", ולצחוק. אז קמו אנשים טובים והכינו מעגל כזה "בשביל עופר", ממש בדיוק בשבילך ומתאים כל כך לכולנו, לכל מי שאהב ואוהב אותך. הולכים לפינה שלך – יושבים בשקט, חושבים עליך, מתחבקים, מספרים.

ילד. בן 39. לא מאמינים. עכשיו חגגנו יחד 38. כמה אתה שמח, מאושר, נהנה מסלט הפירות הטוב, מהעוגה שהילה יודעת להכין בדיוק כמו שאתה אוהב. מציור שיהלי צייר בשבילך, המון פרטים עדינים, מוקפדים, ואיך ידע לצייר לך שמש וים ודגים ובית, ולברך אותך ב"שמחה ואושר". כשגיא למדה מה זה לבקש משאלה, אמרה שהלוואי שעופר לא היה מת, והסבירה שאם עופר יתעורר - כולנו נשמח.

כך נשזרת באהבה גדולה וגעגוע אינסופי בחיינו, אבא ואמא, בחיי אחיותיך כולן, ובחיי אחייניך הגדולים והקטנים, גם בחיי חבריך ושותפיך הרבים.

עופר

עברה שנה, ואני עדיין בים. בין הגלים, איתך, נאבקת, מפרפרת, גלים אדירים זורקים אותי למעלה ומטיחים אותי למטה, שטה, מבוהלת, לפעמים צוללת, מתפללת, אולי אמצא, שואלת למה? וחוזרת. רוצה להיות אמא אופטימית, מכילה, לא כועסת, לא שואלת, רק מקבלת. מחייכת וטובה. לעתים הים שקט מאוד, גם הלב. צפה לי על הגלים, נותנת לשמש ללטף, לקבל, לחמול, להבין. רואה אותך ילדי שלי, גדול, מחייך, מרוצה ונח.

לפעמים נקרעת צעקה מהגרון: זה לא בסדר, זה לא בסדר שילד מונח מתחת לאבן כבדה כזאת ולא נושם ולא צוחק ולא מדליק אש.

בחנוכה לפני שנה הדלקנו יחד נרות, שרנו, צחקנו גם הרשינו לעצמנו סופגנייה אחת... ואתה מזכיר לנו שהחיים קצרים וצריך ליהנות... וממשיך: "אמא פולנייה, מה את דואגת, אני בסך הכל תופס שלוה על הקיאק שלי, קרוב לחוף, נהנה לנוח, להיות קצת עם עצמי ולחזור". מאמינה לך בן, יודעת שאתה עושה באמת, ועם כל הלב - את מה שאתה אוהב. כזה אתה וזה נפלא. נפלא להתחבר לאהבה הגדולה הזאת שלך לחיים, לעולם. אתה אוהב ושמח והעולם משיב לך אהבה וחיבוק גדול. תראה איזו אהבה ענקית בן.

הבטחנו להמשיך, להישאר מחוברים, אוהבים, לא לשקוע בצער, ואנחנו ממשיכים, כשאנחנו מתחבקים, כשאנחנו צוחקים, או בוכים, מטיילים, מצטלמים, מכינים אוכל טוב, חוגגים - אנחנו איתך, אתה איתנו, שלנו ואנחנו שלך - תמיד.

אמא מיכל

הי איש, אחי הקטן גדול

אתה יודע, לשבתות כאלו חורפיות ובהירות, שטופות שמש ורחוצות גשם כמו השבת של אתמול, אני קוראת שבת עופר.

בכלל, המון סימנים לאורך השנה הזו נהיו כאלו שמסמלים אותך. לך תסביר לבנאדם הגיוני, שגם הפרפר הזה שמעופף פה לידינו הוא אתה, מבקר, בודק, מרפרף דרישת שלום ממך, ושאני נהיית נורא מודאגת ומרימה טלפונים ומבררת אם כולם בסדר, כי פתאום פרפר נוסף כמעט תוקף אותי, נכנס לאוזניים, מתערבל בשיער ובאף ולרגע אני חושבת שאולי אתה מנסה להעביר לי מסר שמשהו לא בסדר, בגבול הזה שבין שם לפה, כי משהו נפגם בביטחון הזה שאנחנו מוגנים, ואנחנו כבר מבינים ויודעים שחיים יכולים להשתנות ולהתכלות בשבריר שנייה.

הבטחנו אז, במקום הזה, כמו מנטרה חזרנו ואמרנו - "אנחנו חזקים"

אנחנו חזקים אנחנו חזקים.....

אנחנו נמשיך ונחבק את החיים ונלמד ונפתח את הזרועות ואת הלב עוד יותר, כמו שאתה היית, נלמד לחבוק את החיים מהקרביים ומהלב, לא לוותר בגלל עומס ובגלל משימות היום יום ואנחנו ממשיכים, בחיי

ואנחנו חזקים ומחזקים ומחבקים. אנחנו משפחה חזקה אבל משהו בנשימה הפשוטה הזו, לשמוח בפשטות בלי בור בפנים, ולצחוק בפשטות בלי בור בפנים, בלי החסר הענק הזה של החיבוק החם והעיניים הצוחקות עכשיו זה קצת שונה וכבר לא אותו הדבר.

אנחנו מתגעגעים להרגשה הזו שניתן בה לנשום שוב, מלוא הריאות

לצחוק שוב

לשמוח שוב

באמת

מעומק הלב

בפשטות

כמו שאתה היית לנו ולכל כך הרבה אנשים אחרים.

אנחנו זוכים להמון חיבוקים בזכותך, בזכות הלב הרחב שלך והחיבוק הענק.

המון חיבוקים שאתה פיזרת סביבך בלב פתוח ולכולם.

המון חיבוקים שידעת להעניק בחום ובאהבה פשוטה לכל מי שנקרה בדרכך.

ועכשיו הם חוזרים אלינו החיבוקים האלו, בזכותך.

חמוד,

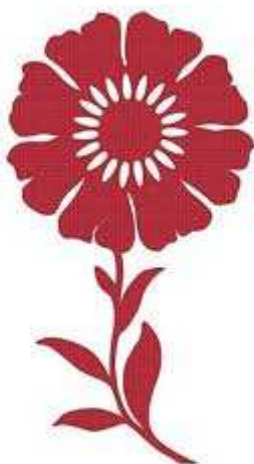
עוד משהו אחד,

אני מרגישה שלא השכלתי לדבר איתך מספיק,

להקשיב לך מספיק ולצחוק איתך מספיק ובעיקר לומר לך איזה נהדר אתה בעיני.

חבל שלא הספקתי לפני.

אני חושבת שאולי אתה שומע גם עכשיו.

בשנה האחרונה משהו בגוף שלי מרגיש שונה, נשאר זיכרון עמום של איך היה לפני. ברגעים של בהייה, שאי אפשר לספור מרוב שהם רבים, החלק בגוף שהוא אתה מתחיל לפעום ולאותת לי.

וכך בכל יום:

בבוקר – נסיעה ארוכה באוטובוס, אתה מתחיל לפעום;
בזמן הרצאה קצת פחות מעניינת, אתה מתחיל לפעום;
בסוף יום – במקלחת ובדקות לפני שאני נרדמת, אתה מתחיל לפעום.

ובכל הרגעים האלה, שהם קצרים וארוכים כאחד, המשפט שמהדהד כאילו בניסיון נואש להיקלט, להיות מובן, הוא – עופר לא כאן, עופר לא כאן.

אבל האמת היא שיותר מתמיד אתה כאן. כבר שנה שאתה כאן ולא כאן, נוכח בהיעדרך. ופתאום אתה איתי ברגעים פרטיים ושקטים יותר, ברגעים שלפני שהפלגת ממני לא היית בהם. מגיע גם ברגעים שלא הזמנתי אותך, וגם מלווה ושומר ודואג לי. ויש רגעים שאני יודעת שבטח צחקת או עשית את הפרצוף שליאור ואני הכי אוהבות. הפרצוף שלא משנה כמה זמן יעבור, לא יימחה ולא ישכח.

אולי אני יכולה אפילו להגיד שהתקרבנו, כי עכשיו אני מתעוררת ונרדמת לקול פעימות לבך, שאולי הן פעימות לבי.

אוהבת ומתגעגעת, הילה

עופר אח יקר שלי,

כבר שנה שאתה איננו. אני מוצא את עצמי חושב עליך פעמים רבות ולא מצליח להשלים עם העובדה שלא אראה אותך יותר. במחשבות שלי אתה תמיד מסתכל עלי שם מלמעלה, עם החיוך החצי מבוש שלך ואומר לי: "אחי תירגע, הכל בסדר, אל תדאג, תהיה רגוע, הכל בסדר". אני נזכר בך ומתגעגע כל כך לחיוך שלך, לצחוק שלך, לחוש ההומור המיוחד שלך, לשקט שלך וללב הענק שלך.

ההיכרות שלי איתך התחילה בתקופת הנעורים שלי. יאיר שיף ואני, אז שני מוסדניקים צעירים, עובדים יחד איתך, עם אלעד תבור, סמיר וחברים נוספים - במחלקת המכששים של מיברג. אם אינני טועה, אתה בדיוק השתחררת מהצבא. יאיר ואני נמצאים איתך כמעט כל הזמן, בלי הפסקה - בשעות העבודה וגם אחרי שעות העבודה, מבלים איתך המון שעות ביחד. לא נפרדים ממך לרגע. כל הזמן רוצים בחברתך. איתך עופר, אף פעם לא היה משעמם וגם אף פעם לא ממש נשארנו רעבים.

היה בך עופר שילוב מנצח – מצד אחד היכולת לדבר ולרתק את השומעים בסיפוריך, ומצד שני הייתה לך יכולת גדולה להקשיב, להכיל ולייעץ לחבריך כמעט בכל נושא שבעולם. מאחורי החזות שלך, של האיש הגדול "והקשוח", הסתתר תמיד ילד קטן, עם לב רך, רגיש ומכיל. תמיד היה לי קשה להבחין אצלך מתי הסיפור שלך באמת אמיתי ורציני ומתי אתה סתם צוחק ועובד עלי, עם עוד איזה סיפור בדיוני או מתיחה שהמצאת... אני זוכר שעזרת לי הרבה מאוד בתקופה שלפני השירות הצבאי שלי, היית לי באותם ימים ממש כמו אח גדול. הרבה מהעצות שנתת לי, עזרו לי אז לצלוח ולהסתגל בקלות למסגרת הצבאית.

נשארנו חברים טובים מאז. הקשר בינינו חודש אחרי שחזרת לקיבוץ מת"א ואחר כך התחזק יותר כאשר התחלת לעבוד באלתם, כאחראי המחסן הטכני. הייתי בא אליך הרבה למחסן, בא לשוחח איתך, להתייעץ איתך בעניינים שונים, והאמת היא עופר, שברוב הפעמים סתם חיפשתי תירוץ לבוא לדבר איתך ולהיות בחברתך. כמה שמחנו, סילביה ואני, בחתונה שלך ושל יפעת. רקדנו בלי סוף וכל כך שמחנו בשבילכם. צוות המטבח, שכל כך אהב אתכם, ועדיין אוהב, הכין לכם ארוחת מלכים והדשא כולו התמלא אז בחום ואהבה גדולים כל כך.

זכורה לי במיוחד העזרה הגדולה שלך, עם הפקת יום הולדת שנה שערכנו לתאומים אוריה ומאור. היינו אז עם אליענה בת הארבע, עם הללי בת חודש ועם אוריה ומאור שהתקרבו לגיל שנה. וכך, למרות המצב המורכב, רצינו לערוך חגיגה גדולה לכבוד יום הולדתם של הבנים. באתי אליך אז, באותו צהרים, למחסן הטכני באלתם, להתייעץ איתך מה לעשות. ואתה, כמו תמיד, עם הרוגע והשקט הפנימי שלך - אומר לי: "אל תדאג אחי, אני ויאיר נעזור לכם, ומה אתה דואג, אני כל שבוע עושה לפחות שני אירועים כאלה. תסיר דאגה מלבך - הכל יהיה בסדר".

עופר, מלבד הכאב הגדול על אובדןך, נותרה בי תחושה גדולה של החמצה. הלוואי שרק הייתה ניתנת לי הזדמנות אחרונה להיפרד ממך, הזדמנות אחרונה להודות לך על כל מה שעשית והיית בשבילי לאורך השנים.

אז עופר, עכשיו אני אומר לך.... **תודה, המון תודה!** ומבטיח לך שאשתדל לא לדאוג, שאשתדל להישאר רגוע בדיוק כמו שביקשת ממני, אחי.

אוהב אותך תמיד,
עיני

כבר עברה שנה

אני מוצאת את עצמי, המון פעמים, חוזרת לאותו בוקר שבו נעלמת, כמובן שלא יכולתי לנחש כיצד ימשיך היום... אבל אני מספרת את סיפורי, כי מבחינתי הבוקר כבר התחיל גרוע. זה התחיל מביקור מצער בשירותים, כשהבנתי שאני שוב לא בהריון, אחרי יותר מחצי שנה שאנחנו מנסים, ויצאתי מהשירותים עם דמעות בעיניים. לקחתי את אושר לגן ונסעתי לבית הקברות בהרצליה, כן כן, ממש באותו הבוקר, ה- 21 לינואר, לאזכרה של סבי. כל הדרך להרצליה בכיתי, בגלל הביקור ההוא בשירותים. חזרתי בצהריים לקיבוץ, לאווירת מתח שליוותה את בוזי ומשפחתו בכל אותו השבוע, כי באותו הערב נערב ערב זיכרון לחיים. עד עכשיו זה כבר נשמע כמו כל הדברים הנעימים ביום אחד, הא?...

בערב, בשירה בציבור, די צרם לי שלא באתם, אתה ויפעת. חשבתי לעצמי: איך לא התקשרתי להזכיר לכם? יכול להיות ששכחתם? ישבתי רק כמה כסאות מאבא שלך.

די בתחילת הערב בוזי יצא לעשן, וחזר כשהוא חיזור לגמרי. שאלתי אותו מה קרה, הוא אמר שכלום, ולאורך קטעים רבים בערב הזיכרון לחיים, אביו, הוא הסתמס בנייד. כל הזמן שאלתי למי ההודעות ולמה עכשיו, והוא ממש בכוח הסתיר ממני את הטלפון. במקביל, נעמי נוימן, שישיבה בכיסא לפני, התנהגה בדיוק כמו בוזי, רק יצאה ונכנסה הרבה יותר פעמים. אני מודה, לא חשדתי במשהו רציני, אבל לא הבנתי מה כל כך דחוף לכולם דווקא עכשיו.

בסוף הערב, בלילה, כשהכל נגמר, יצאנו מחדר האוכל ובוזי הטיל עליי את הפצצה: עופר יצא לדוג, לא חזר, מחפשים אחריו בים. התחלתי לרעוד כולי ולא הצלחתי להרכיב למשפט הגיוני את הפרטים שבוזי נתן לי, בחיי, כאילו משהו במוח השתבש לי ולא רציתי להבין מה אני שומעת.

לא הצלחנו לישון בלילה הקר הזה, וגם לא ממש בלילות שאחריו... עם הבשורה המרה הרגשנו שנינו שאנחנו יוצאים מתפקוד נורמאלי, ולא היה מנוס אלא לספר לאושר מה עובר עלינו, מה קרה. באותו היום אושר נחשפה לראשונה לנושא מוות של אנשים אהובים, כי על בני משפחה עדיין לא ידעה עד אז.

עופר, עוד רבות רבות דובר עליך אצלנו בבית השנה, אושר שאלה המון שאלות עליך ועל יפעת. לגבי מה שנכתב בהתחלה - מאז אותו היום הנורא התחלתי לגדל בטן, לא ייאמן... את התאריך הזה לא אוכל לשכוח לעולם, ובכל בדיקה רפואית היה עלי לנקוב ביום הזה.

במהלך השנה ניסינו כמה שיכולנו להיות אוזן קשבת ליפעת, לחבק את המשפחה, לחייך, אבל בוזי ואני לא פעם התחלנו לדבר עליך ולבכות, כלא מאמינים שזה סופי. לא מאמינים שאי אפשר יותר לדבר איתך.

ואז בוזי החליט שאפשר. כשילדתי את קורן, אחרי מיליון שעות, בוזי יצא מביה"ח לכיוון הבית בסביבות אחת בלילה. החבר'ה או ישנים או רווקים ולא יבינו, והוא היה חייב לפרוק את כל מה שעברנו יחד בלידה הזו. אז כל הדרך מנצרת עד הבית - הוא פשוט דיבר איתך. אבל ממש, עם קול, כאילו אתה במושב לידו. הוא מאוד רצה לשתף אותך.

אני יודעת בוודאות, כי מדי פעם אני רואה תנודות מסביבי, שגם אתה וגם יתר קרובינו ביקרתם אותנו אחרי הלידה ובאתם להציץ בקורן שלנו.

חבר, אתה חסר. אבל לא רק כסיסמה, באמת חסר. בכל פעם שנפגשנו עם יפעת ושיף ניסינו להעלות זיכרונות וסיפורים, צחקנו ודמענו, אבל די התבאסנו שלא אתה מספר את הסיפור. הרבה חלומות ומחשבות היו לי על מה לעזאזל עבר עליך ביומך האחרון, וזה פשוט סיוט כהגדרתו.

אנחנו זוכרים אותך כמכלול שלם של מצבים מצחיקים, רציניים, מרגשים, טעימים.

כואבים מאוד את לכתך, ומקווים שהיינו משמעותיים עבורך, כי אתה השארת בנו את חותמך לתמיד.

נשיקות וחיבוקים, בוזי ודידי

עופר קציר – יום השנה / מדני קרייפין

יש לי הרבה סיפורים לספר על עופר וקשה לי לבחור היכן להתחיל, כי עופר ליווה אותי כאח במשך כל כך הרבה שנים, כך שיש הרבה סיפורי ילדות, נעורים, חיים בוגרים ואת כל התקופה עוטף מכנה משותף חזק של האהבה החברית ההדדית.

משום שהיינו חברים כל כך קרובים במשך כל כך הרבה שנים, ההסתלקות הפתאומית של עופר הייתה טראומטית וכיבתה אצלי חלק משמחת החיים שהעירה בנו.

היא כיבתה את הצד של עופר. הוא כבר לא חי אבל אני עדיין מדבר איתו לפעמים, חושב עליו המון. יש לי תמונות שלו בטלפון, ברגעים מכריעים בעבודה ובחיים, כשאני נושא תפילה קטנה למעלה, אני תמיד רואה אותו מחייך, צוחק, מעשן ואומר שהכל בסדר.

אני זוכר את עופר שמח, סקרן, חבר את, איש שיחה מספר אחת. DUDE אמיתי. כזה שיש רק בסרטים הכי טובים ואני זכיתי לסיבוב של עשרים ומשהו שנים עם ה-DUDE הזה. אני בהחלט בר מזל!!

וכמוני יש עוד המון ברי מזל שמרגישים ומבינים על מה אני מדבר. כי עופר נגע בכל כך הרבה אנשים שונים והיה להם לאח.

אותי זה ממלא לדעת שיש הרבה אנשים שעופר מלווה אותם במחשבותיהם והם זוכרים אותו בהמון אהבה, טוב לב נדיר, שמח ומאושר.

אני לא בוכה על עופר, לא בפנים ולא בחוץ, כי הוא ממשיך ללוות אותי וזה בסדר גמור אפילו אם הוא לא כאן פיזית איתי.

ועם זאת אני מתגעגע מאד לשבת איתו ולשוחח.

אפילו ביקרתי פעמים בבית הקברות ומצאתי את עצמי משוחח עם עצמי וחושב מה הוא היה חושב עם המון חיוך ואהבה.

אותי עופר ליווה בכל תחנות החיים. בקיבוץ, במוסד, בחדרי מוסד, במכבשים של מברג, בשמירות לילה, בשמירות בקר, בניהול הפאב עם שמשון, במשמרות לילה בפלסאון, בכוללת במעגן מיכאל, עם מיכה ותומר וכן וחנוך, תקופה מופלאה, שבה גם הכרתי את מאיה, הרבה סיפורים וחוויות משותפות עם עופר.

אחר כך תל אביב בפול גז, תקופת הפלאפל בלוינסקי, פלאפל מעולה, מינימום מנה וחצי-שתיים בביקור, עופר מכין לך מנה ותוך כדי אוכל לך את המנה עם העיניים....

אחר כך הגיעו ארוחות השחיתות ב"פסטיס", בשרים, דגים פירות ים, תמיד ברמה הכי גבוהה שיש. תשוקה חזקה ואהבה אמיתית לאוכל משובח. ותמיד לנסות הכל.

כשהוא היה אקונום, אני זוכר שהוא אמר לי, דני בויי יש לי פה בעיה בעבודה.

אתה בפסטיס צריך להרוויח, זאת המטרה שלך. אצלי, אם אני מסיים את השנה בפלוס – אומרים לי שאני עושק את החברים. אם אני מסיים את השנה במינוס – אומרים שאני מנהל גרוע.

כל כך פשוט וכל כך נכון.

אני זוכר את עופר עם מדים של חטיבה 7, גם עם בגדי עבודה כחולים ונעלי עבודה במשך שנים!! וגם עם סנדלי שורש כחולות בטיולים, ומצד שני עם לוק ערב מלוטש, ג'קטים כבדים, ג'ל מדוגם או קוצים מסותתים, בושם. תמיד מוקפד מאוד.

לפני חמש שנים, הוא קנה לי ליום הולדת 30 תיק עור חום לאנשי עסקים, בכיכר המדינה, בעלות של תקציב חודשי. התיק הזה משמש אותי ביום יום, נבחר בטוב טעם ומכל הלב הענק שאהב כל כך לתת ולשמח.

בתקופה האחרונה, בה התגורר בעין העמק, הוא התייעץ איתי לגבי פתיחה של חומוסיה באזור התעשייה ברמת ישי. הוא היה נחוש לפתוח מקום משלו, ואמר שביכולתו למכור את הטרקטורון והקאייאק ולגייס כסף לפתיחה ביחד עם שותף. הוא אפילו איתר חנות פרחים - ורצה להיכנס במקומה. בסופו של דבר הוא והשותף החליטו לוותר על ההרפתקה, אבל אני זוכר את הרצינות והלבטים שליוו אותנו ואת הנסיעות שלו לבדוק חומוסיות מפורסמות, כמו גם עלומות שם, בכל מיני חורים בארץ. מכל מקום לקח איתו משהו ולמד.

מחזק מאוד לדעת שכל מי שכאן מביא איתו בדלת הזאת זיכרונות טובים, אינדיבידואליים, מעופר.

מדי שנה, כשנתאסף לזכרו, החוויות הטובות והזיכרונות הנעימים מעופר יקבלו את מלוא הבמה. אני בטוח שיש כאן עוד הרבה זיכרונות והרבה סיפורים שלי ושל אחרים עם עופר, אותם צריך לספר, להיזכר ולחלוק עם החברים והמשפחה.

תמיד אזכור את עופר בגעגוע רב ואהבה גדולה.

לעופר, שנה בלעדיך...

רחוק

כל כך הרבה זמן
ספרתי
מאז שאתה לא כאן.
הלכת רחוק
אל תוך הכחול העמוק
עוד אופק לכבוש,
בין זריחה מופלאה
לשקיעה אבודה,
כאילו ברכת
לעוד שלוה מתוקה
ואני שוב נשאר.
בימים אחרים
אני מוסדניק צעיר
בין החבר'ה הגדולים
יושב איתך בבית,
אוכלים, צוחקים, מבינים...
ומאז אותו יום אתה איתי,
מקופל בין חדרי הלב שלי.
לפעמים זו דמעה,
לפעמים זיכרון של צחוק,
לרוב לא יודע איך לבכות...

כל אחד עם המסלול שלו,
כל אחד לפי הגורל שבו.

רק געגוע אליך
נשאר כל הזמן
פה.

אור כרמל

שנה לעופר שלנו
יום ראשון 22.01.12,
בשעה 15:00
עלייה לבית הקברות

משפחת קציר

